

Speech korpschef Janny Knol Herdenking Tuin van Bezinning 13 juni 2024

Geachte gasten, beste familie en collega's,

'Hier zijn geen woorden voor. Ik ben er stil van', dat zijn de woorden die we vaak horen en lezen als we een geliefde, een vriend of een collega verliezen.

'Geen woorden voor', misschien zijn dat wel de enig juiste woorden.

Want wat zeg je tegen een vader of moeder die een zoon of dochter is verloren?

Wat zeg je tegen een partner of kind, een broer of zus?

Wat zeg je tegen een collega die zijn of haar maatje kwijt is?

Onlangs las ik een artikel over rouw waarin stond dat het er niet zozeer om gaat wat je zegt, maar om wat je dóét.

In de woorden van een nabestaande: 'Even een arm om je heen en een luisterend oor, meer heb je niet nodig.'

Hier in de Tuin van Bezinning weten we dat. Weten we dat iedereen op zijn eigen manier omgaat met verlies.

Dat je ermee leert leven als een litteken dat *vervaagt*, maar nooit *verdwijnt*. Dat rouw geen eindtijd kent.

Zo denk ik vandaag aan onze collega Erna. Zij kwam tweeëntwintig jaar geleden om door een noodlottig ongeval. U vindt haar naam hier terug. Erna was een fantastische collega, we volgden samen een opleiding tot leidinggevende.

Op 17 november 2002 ging ze als rijder met spoed op weg naar een automobilist die te water was geraakt. Maar de politieauto slipte op het natte wegdek en belandde in het koude kanaal. Erna raakte in coma en overleed drie dagen later. Ze liet het leven, terwijl ze dat van een ander wilde redden. En ze had die fatale zondagmorgen niet eens dienst. Ze stapte bij haar collega in de auto omdat het dienstrooster nou eenmaal moest worden gevuld. Want zo was Erna.

Haar tragische dood liet diepe sporen na bij de hele politieorganisatie, binnen onze eenheid, binnen ons team. Op zulke momenten heb ik de kracht, de warmte en verbondenheid van onze collega's ervaren. We zochten elkaar op, deelden verhalen, deelden het verdriet. Maar onze pijn viel in het niet bij die van het gezin van Erna.

Erna kreeg het afscheid dat ze verdiende: met korpseer. Ik mocht toen een van de dragers zijn en ik draag Erna nog altijd bij me. Dat is voor Marije, de dochter van Erna, uiteraard niet anders. Zij was nog jong toen haar moeder overleed, maar het vreselijke ongeval veranderde haar leven voorgoed. Onlangs sprak ik haar. Ik moest wel even een drempel over, want had zij daar wel behoefte aan? Maar het was enorm fijn om over haar moeder te praten, voor haar en voor mij.

Het is belangrijk de herinneringen levend te houden. Om belangrijke, moeilijke, maar ook fijne momenten in het leven met elkaar te delen.

Dat doen we ook met de familie, vrienden en oud-collega's van Ferry Bakx. Zijn naam schrijven we vandaag bij in deze Tuin. Ferry emigreerde na twintig jaar bij de Nederlandse politie naar Bonaire. Samen met zijn partner Anita ging hij zijn tropische droom achterna. Als gedreven politieman vond Ferry al snel een baan bij het Korps Politie Caribisch Nederland en werd hij een graag geziene gast op het eiland. In de noodhulp en als motorrijder. Niets leek zijn geluk in de weg te staan, maar zijn droom spatte wreed uiteen toen hij op een woningoverval afging. Op hun vlucht schoten de overvallers op Ferry, die dodelijk werd getroffen. Hij stond midden in het leven tot hij er op verschrikkelijke wijze werd uitgerukt. Ferry is de 168e politiemedewerker die we in de Tuin van Bezinning bijschrijven.

Als een collega omkomt tijdens het werk – op de Cariben zoals Ferry, of zoals recent in Duitsland of waar ook ter wereld – raakt ons dat allemaal. Het maakt ons er steeds weer van bewust dat het politievak veiligheid brengt voor anderen, maar risico's voor onszelf. Ook deze politiemensen zijn vandaag in onze gedachten.

Maar herinneringen en emoties zijn niet gebonden aan een bepaalde dag of plek. De Tuin is één van vele manieren om te laten zien dat we Ferry en al die anderen nooit vergeten. Weggerukt uit ons leven, maar niet uit ons hart.

Waakzaam, dienstbaar, maar ook kwetsbaar. Met deze verhalen staan we stil bij de schaduwkant van ons prachtige vak. Met 168 namen op dit monument als stille getuigen. Daarom, beste agenten in opleiding, is het goed dat jullie met zovelen aanwezig zijn. Niet alleen als erehaag en eerbetoon in deze bijzondere ceremonie. Maar ook omdat al deze namen en verhalen, jullie kunnen inspireren. Pas goed op jezelf en je collega.

Beste aanwezigen, de Tuin van Bezinning is ontworpen in de vorm van een blad, een acanthus. Ik hoorde dat die symbool staat voor de beproeving van leven en dood. Een beproeving die elke collega hier in de Tuin heeft ondervonden. Laten wij de herinneringen aan hen levend houden. Aan Erna, aan Ferry, aan elke collega in de Tuin. Want rouw en verdriet kunnen ons ook verbinden. Ons dichter bij elkaar brengen. En soms zelfs kracht bieden. Ik wens u veel kracht, mooie herinneringen en bijzondere verhalen.

Dank u wel.